

Mälestus sinust

Romaan

Stefanie Lockwood suudab kõike
parandada, välja arvatud oma südant,
mis ikka veel valutab

JAMIE
BECK

Originaali tiitel:
Jamie Beck
The Memory of You
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusega. Kõik raamatus esinevad nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Kokkulangevused tegelike sündmuste, asukohtade, elavate või juba lahkunud isikutega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Emily Mahon

Text copyright © 2018 by Jamie Beck. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E10435723
ISBN 978-9949-87-150-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kauaaegseimale sõbratarile Joannale,
kes on minuga koos tähistanud
minu helgeimaid hetki ja aidanud üle saada kõige hullemast.
Suur tänu, et julgesid kõik need aastad
tagasiteel koolist koju võõraga juttu ajada.*

Eessõna

Armas lugeja!

Täna, et valisite selle raamatu! Olen otsinud võimalust tutvustada teile Sanctuary Soundi ja sõpraderingi, keda tunti omal ajal Liilia-tee Liiga nime all. Mõte selle raamatu kirjutamiseks sai alguse, kui vaatasin uudiseid hävitavast plahvatusest ühe laulja kontserdil Inglismaal. Mäletan, kuidas mõtlesin, et ka minu enda teismelised lapsed oleksid võinud samalaadse õnnetuse ohvriks sattuda. See pani mind mõtlema, kuidas ohvrid ja nende perekonnad võiksid traumale reageerida. Siit hakkasid idanema Steffi, Claire'i ja Peytoni lood. Igaühel neist tuleb hakkama saada oma traumaga.

Steffi on minu teoste üks kõige sitkemaid ja vastupidavamaid kangelannasid. Kuigi tema tegelaskuju on võimas, tuleneb see võimsus süngest kogemusest. Raamatu jaoks uurimistööd tehes vapustas mind mitte üksnes seksuaalselt rünnatud naiste hirmuäratavalt suur arv Ameerika Ühendriikides igal aastal, vaid ka teaduse võimas reaktsioon sellisele traumale.

Ma uurisin mitmeid allikaid ja konsulteerisin kahe psühholoogiga, et lugu usutavalt üles ehitada, aga ma ise ei ole psühholoog ja seetõttu on võimalik, et olen uuritut valesti tõlgendanud. Seega võib ette tulla vigu. Kuna ma kavatsesin kirjutada lõppkokkuvõttes lootusrikka loo sellest, kuidas õppida abi otsima ja oma hirmudega

toime tulla, olen võtnud endale loo üles ehitamisel teatavaid vabadusi. Juhuks, kui teid huvitavad need teemad lähemalt, olen raamatu lõppu lisanud loetelu materjalidest, mida uurisin.

Loodan, et olen Stefanie Lockwoodi looga osutanud lugupidamist kõigile naistele, kes on läbi teinud trauma ja iga päev vapralt võidelnud, et oma elu tagasi rööpasse saada ja otsustada ise, mille kaudu nad ennast defineerivad.

Parimate soovidega

Jamie Beck

Esimene peatükk

*Ä*ra iial kahetse midagi, mis on sind korra õnnelikuks teinud. See lause, mida ema oli aastaid tagasi surivoodil öelnud, lohutas Steffit ta arvukate vigade kiiluvees. Need sõnad ujusid pinnale nüüdsama, kui ta keeras Echo Hill Lane'ile, mis oli kitsas kolmerealine tupiktänav, kus elasid tema kunagine kohtumiskaaslane ja palju ilusaid mälestusi. See vana õppetund aga ei sobinud kuidagi tema kitsikusega, kuna tema kahetsusel polnud midagi tegemist Ryan Quinni ja tema perega veedetud hetkedega ega kõige sellega seotu seljataha jätmisega.

Ta parkis oma Chevy kaubiku teisele poole tänavat vastakuti hollandi koloniaalstiilis hoonega, mis oli teismelisena tema teiseks koduks. Kui mootor oli seiskunud, lükkas ta juhiistme sisse, raputas käsi ja läks vastu esimesele tõsisemale jutuajamisele proua Q-ga selle kümnendi jooksul. Ta oli loobunud selle perekonna pakutavast mugavusest pärast seda, kui oli kolledžis Ryani maha jätnud. Kui Steffi vennad teda praegu näeksid, hakkaksid nad tema kallal norima.

Ent tänane kohtumine ei olnud suhete klaarimiseks. See oli töösajus. Nimelt olid temast ja ta lapsepõlvesõbrannast Claire'ist saanud äripartnerid, kes olid otsustanud oma kodukujundusfirmat laiendada.

„Sellest ei tule midagi,“ pomises ta, seejärel tõmbas hinge ja avas ukse. Siis sammus üle muru maja pisikese portikuse varju. Tuttav õunpunane uks naeratas talle vastu, kui ta sellele kolm korda teravalt koputas. Ta hingas närvide rahustamiseks sisse Long Island Soundi pikantset aroomi.

Proua Q avas ukse. Tema tarku siniseid silmi raamisid naeratusekurrud. Sellest pikast naisest õhkus enesekindlust, kuigi viimase aastakümne jooksul oli näkku siginenud uusi kortsusid. Heledad juuksed olid muutunud halliseguseks. Ruumi nende vahel täitsid soojad mälestused, ent Steffi võitles endaga, et vältida käe surumist südamele.

Õhus hõljus värskete kaneeliküpsiste lõhna. Nad vaatasid esmakordselt teineteisega tõtt. Nüüdseks ei suutnud Steffi oma tegelikke tundeid varjata, nagu oli suutnud sõnavahetuse ajal, mis tal proua Q-ga tekkis sel suvel, kui ta oli Ryaniga suhte lõpetanud ja Ryan oli jäänud Bostonisse internatuuri.

Ta oli peatunud apteegi juures, et sealt kaasa haarata hädavajalikud tarbekaubad suvise välismaareisi jaoks, nimelt selle reisi jaoks, millest Ryan oli talle eelneval suvel rääkinud. Siis nägi Steffi proua Q-d kassajärjekorras. Ta peitis end ribakardinate taha nii kauaks, kuni proua Q oli lahkunud, ja leinas jällegi taga nende erakordse sõpruse kaotust.

Viimase ajani oli Steffi elanud Hartfordis ega olnud oma perekonna külästuste ajal jalga Quinnide juurde tõstnud. See pani tema pulsi ebakindlusest tukslema.

„Stefanie, sa pole üldse muutunud! Tule sisse enne, kui minu viimane plaaditais küpsiseid ära kõrbeb.“ Ta juhatas Steffi sisse, tegi tasa eelnevate aastate kallistused ja sammus edasi otse köögi poole.

Häirituna tuttavatest vaatepiltidest ja helidest, mida põhjustas krigisev laiade laudadega põrand, ja sisalist vaibast, mis laotus üle Ryani tuppa viiva trepi, komistas Steffi trepikotta laotud pappkarpide virna otsa. „Ooh!“

„Vaata ette!“ hüüdis proua Q.

Kaminasimsil seisis hiiglaslik foto Ryanist koos tema tütre Emmyga. Mehe naeratavad pruunid silmad ja kakaovärvi juuksed rõhutasid ta ilu. Tema õnnelik naine Val sai igal hommikul selle naeratusega üles ärgata. Köögi poole sammudes hõõrus Steffi rinda.

Proua Q osutas labidaga köögilaul seisva kandiku poole. „Võta.“

„Aitäh.“ Steffi haaras sooja küpsise ja seisatas köögis. Nende kirsipuust ja rohelisest graniidist kappide juures tundis ta end jällegi kuueteistaastasena.

Neelanud alla viimase tüki küpsisest, jäi ta juurdlema, kas need kastid tähendavad seda, et Quinnsid kolivad ära. Kas nad tahtsid remonti teha selleks, et kodu mõnele noorele ostjale meeldivamaks muuta? Sellel ei peaks mingit tähtsust olema, aga mõte, et siia asub elama keegi teine, tundus pühaduserüvetusena.

Loomulikult ei saanud ta seda välja öelda. „Te näete suurepärase välja, proua Q!“

„Aitäh! Sina ka.“ Ta asetas viimase plaaditäie küpsiseid jahutusriiulile. „Oleme nüüd mõlemad täiskasvanud. Kutsu mind lihtsalt Mollyks.“

„Hästi.“ Steffi vaagis seda mõttes, aga raske oli mõelda proua Q-st kui Mollyst. Eriti veel seetõttu, et nende vahel oli nii palju rääkimata.

Molly keeras ahju kinni. „Räägi mulle, kuidas sul läinud on.“

„Nagu ikka.“ See ei olnud küll päris tõsi, aga tal polnud tahtmist tunnistada, et elu ei vastanud karvavõrdki tema ettekujutusele. Selles köögis seistes ei pääsenud ta mööda saatuse ironiast: tema oli tormanud kõrgklassi elu poole, aga oli pärast tirinal kodus tagasi, Ryan aga purjetas oma õiguslase karjääri ja perekonnaga suurlinna.

Molly ristas käed. „Pärast Hartfordi võib Sanctuary Sound küll unine tunduda.“

„Ei ole päris nii.“ Steffi lootis, et see on viimane pooltõde, mis tal üle huulte tuleb. „Tore on kodus olla.“

Elu tema viie tuhande elanikuga kodulinnas Connecticuti rannajoone keskosas erines kahtlemata suurlinnaelust. Ta oli koju kiirustanud, igatsenud end tuttavaga ümbritseda pärast seda, kui...

„Kas peigmeest ei jäänud sinust maha?“ Molly hääl äratas ta mõtetest. Naise muutumatus pilgus ei olnud näha kibestumust. Küllap sellepärast, et Ryan oli kinkinud talle ilusa lapselapse, ent Steffi ei soovinud, et vestlus selles suunas areneks.

„Ei.“ Steffi surus sõrmeküüned pihkudesse ja meenutas, millisel julmal viisil ta Ryanist lahti ütles. Tol hetkel ajas mõte sellest samavõrd kõhus keerama kui needki korrad, mil ta Ryani kõnesid ja sõnumeid eiras. Nüüd tundus olevat õige aeg teemat vahetada. „Mul pole niikuinii selleks mahti. Meil Claire'iga läheb kogu aeg äri peale.“

„Tublid tüdrukud, et oma äri käima panite.“

„Kuna nüüd on linnas toimunud väike uuendus, oli mõtet seda riski võtta.“

„Muidugi oleme siin uustulnukaid märganud.“ Molly rabe naeratus ja hääletoon peegeldasid samasugust silmade avanemist nagu Steffi isal ja teistel pikaajalistel asukatel, kes kurtsid jõukate noorperede hordide üle, kes olid rannaäärse vananeva kinnisvara allahindlust haistnud. Ent need, keda vanakoolimehed põlgasid, olid Steffi sihtrühmaks.

Molly asetas tühja tainakausi ja lusika ühes küpsetusplaadiga kraanikaussi.

„Suurem osa vanadest olijatest on siit läinud.“ Molly pilk muutus eemalolevaks, justkui ta sooviks, et tema lapsed poleks ära kolinud. „See on väikelinnalapsepõlve needus. Sa arvad, et muu maailm on põnevam, ja võtad enesestmõistetavalt sügavaid suhteid, mis elu rikkamaks teevad.“

Steffi on *sellest* hakanud aastatega paremini aru saama. Ta oleks äärepealt Ryani järele küsinud, sest teema vältimine tundus argpükslik. Samas hoidis miski teda tagasi. „Ma peaksin tagaverandale pilgu peale viskama ja sellega uuesti tutvuma, et projekti ulatust teaksin.“

Varjatud veranda muutmine elutoaks oleks väga julgust nõudev töö. See annaks muljetavaldava lisa tema tehtud tööde galeriile, mida tulevastele klientidele näidata.

„Ma tulen sinuga kaasa. Siis saame minu mõtted läbi rääkida.“ Molly võttis põlle eest ja riputas korralikult nagisse. Ta heitis kõhkleva pilgu kraanikausis vedelevatele määrdunud küpsetusriistadele, ent sammus edasi.

Steffi varjas oma muiet, kui meenutas Molly piinlikku korraarmastust. Ryan oli ema hulluks ajanud oma kingade, riiete ja spordivarustuse hunnikutega, samuti sellega, et tema ja Steffi jätsid endast alati maha puru, kui jalgpalliharjutuselt tulles küpsisepurgi ja rämpstoidu kallal maiustasid.

Kui ta Mollyle köögiukse kaudu varjatud verandale järgnes, läbistas õhku kauge kiirabisireeni huilgamine.

Järsk päikesevalguse sähvatus või miski muu pimestas Steffit. Aeg hakkas aeglasemaid pöördeid võtma ja tema kopse läbistasid lühikesed teravad hingetõmbed.

See on vale. Siin ei peaks olema päikesevalgust.

Peaks olema pime. Ei tohiks olla päikest. Isegi mitte kuud.

Miski – vari – hiilis nurgatagustes... külm metall, ähkimine, sigaretiuits ja valu...

„Stefanie?“ Molly puudutus äratas Steffi nägemusest. „Kas kõik on korras?“

Higinire Steffi juuksepiiril veeres mööda tema oimukohta alla. „Jah.“

Ta sundis end keskenduma hulgale kiviplaatidest põrandal seisvatele terrakotapottidele, millest sirutusid välja lopsakad päikese-kollased begooniad. Seejärel märkas ta kunstrotangist välidiivanit ja kahte riiulit, need olid tekkinud tiikpuust mööbli asemele, mida Steffi mäletas.

„Tundus, et oled vapustatud.“ Molly silmi varjutas mure. Ta sirutas käe, et Steffit õlale patsutada, ent siis tõmbas selle ebakindlalt tagasi.